

tillive. Der er i den Anledning en Yttring, som er falden fra det ærede 2det kongevalgte Medlem (Uising) iforgaars, og som jeg maa fremdrage, da den er i Strid med min Opfattelse af den Sammenfætning, Flaaden skal have, og da det er en Yttring, som staar i Samklang med de Bestræbelser, som fra forskellige Sider til forskjellig Tid ere gjorte gjældende. Det ærede Medlem var ikke saa negativ i sine Anskuelse om Danmarks Forsvar, som det lod til af Præmisserne i hans Foredrag. Det ærede Medlem sluttede dog med at holde paa, at vi skulde værne om vore Farvande, om Forbindelsesleddene imellem Landsdelene, og at vi skulde sørge for at have en dygtig Marine, men, sagde han: Marinen, mener jeg, skal ikke væsentligt bestaa af større Skibe — det var ikke hans Ord, men hans Lante — jeg tror, at et dygtigt Torpedoforsvar kan virke ligesaa godt. Det er denne Illusion, som jeg gjerne vilde komme med et lille Indlæg imod. Torpedobaadene have været paa Tale igaar og iforgaars. En æret militær Kollega af mig (Blom) lignede dem ved Børn, og den høitærede Minister sagde, at det da ialtsald var velvorne Børn. Jeg vil nærmest sige, at det er farlige Børn. Torpedobaaden er uberegnelig; Fjenden ved aldrig ret, hvor den er, og det er derved, at den udøver den moraliske Virkning, som jeg omtalte forleden. Den vækker Frygt i Sindene; den vækker Uro hos Modstanderne og trækker og sløver ad denne Bei. Den kan ogsaa under Kampen udrette Meget, hvilket den jo har vist baade under Krigen i Amerika og under forskjellige andre Forhold, saaledes ogsaa under den sidste orientalske Krig, hvor Russerne anvendte Torpedobaade i et ikke ringe Omfang. Men vi maa lægge Mærke til, at Torpedobaaden i mange Henseender er et Tilfældighedens Varn. Den kan operere om Natten og i Laage, men den kan ikke gaa ud ved helligs Dag og angribe store, kraftige Pantserfibe. Man har naturligvis udvillet Forsvaret i Retning af at kunne modstaa Angreb fra disse farlige Børn, og man har gjort dette ved at indføre forskjellige Arter Styls, som gaa under Fællesbenævnelsen: Revolverkanoner. Dette Revolverstyks har en stor Rækkevidde og en stor Gjennemtrængelseevne, og ved Forsøg, som ere anstillede i England, er det godgjort, at naar et Skib, som kun løber en Fart af 8 Mile, forfølges af en Torpedobaad, der løber 18 Miles Fart — og her ere Grændserne virkelig satte saa vide som muligt — saa vil Torpedobaaden i den Tid, som den maa gennemløbe for at kunne komme ind paa den Afstand, i hvilken den maa være for med Virkning at kunne anvende sin Whiteheadsk Torpedo — denne Torpedo er nemlig den allerfarligste — være udsat for saa mange Stud, at al Sandsynlighedsberegning gaar ud paa, at den vil blive færdt tilbunds, skjøndt der er taget rigeligt Hensyn til, at Revolverkanonerne ikke blive besjente af det mest øvede Mandskab. Torpedobaaden har

altsaa den Svagbed, at den er yderst saarbar. Den kan udbyde stor Nytte, den kan overfor en blokerende Flaade volde Fjenden store Banskeligheder, den kan, naar denne Flaade er nødt til at fylde Kul i Søen, kaste sig over den i Diebliske, hvor den er uforberedt, og bringe megen Ødelæggelse efter sig; thi naar et Skib rammes, gaar det som oftest tilbunds. Det er altsaa et alvorligt Vaaben; men det er ikke et Vaaben, hvorpaa man kan bygge et Lands Forsvar og allermindst et Forsvar af den defensiv-offensive Karakter, som vort Søforsvar bør og maa have. Overfor Transportskibe har nemlig Torpedobaaden ikke stort større Styrke end overfor pantsrede og fuldt rustede Orlogsskibe, idet ethvert letbygget Transportskib uden Banskelighed kan bevæbnes med en Mængde Revolverkanoner, og overfor Torpedobaade er Revolverkanonen det farligste Vaaben. Altsaa, idet man fuldstændig maa støtte den høitærede Minister i sinset om at give vort Torpedovæsen en fylbig Udvikling, og idet man fuldstændig maa være enig med den tyske Forfatter, der i et næsten officielt Skrift har udtalt, at smaa Lande som Grækenland og Danmark med indvillige Farvande ville have særdeles stor Nytte af Torpedobaade, maa man paa den anden Side dog aldrig glemme, at de kun ere et Hjælpevaaben. Hovedvaabenet ere de store Skibe, og ser man hen til den Kamp, som vi ere kaldede til at føre, naar vi ville gennemføre Forsvarsplanen, saa ere de Fordringer, som maa stilles til Skibene: stor Hurtighed, stor Modstandsevne og stor Angrebssevne. Derimod behøve vi kun at stille mindre Fordringer, hvor det gælder Kulforraadet, da vi jo bestandig have Leilighed til at fylde Kul med nogle faa Dages Mellemrum. Dette var det ene Spørgsmaal. Det andet er den Udvikling af Flaaden, der er foreslaaet i det forelagte Lovforslag. Saafernt man kunde betragte dette Forslag om Flaadens Materiel som kun et Udviklingsstadium, som Noget, der skulde stræbes hen til i Løbet af et kortere Aaremaal, og hvorpaa der senere kunde bygges videre, havde jeg ikke et Ord at sige. Men ved den Form, hvori Forslaget fremtræder, knyttet til Forslag om Bevillinger til Fæstningsanlæg i forskjellige Retninger osv., faar det i den Grad Karakteren af en Flaadeplan, at jeg aabent og ærligt maa udtale, at jeg anser det som Flaadeplan for at repræsentere en Styrke, der er meget for ringe til at løse den Opgave, som forudsættes løst af Søværnet. At jeg ikke staar ene i denne Anskuelse, fremgaar af Udtalelser fra den Kommission, der for 2 Aar siden nedsattes af den høitærede Marineminister. Jeg henviste til Kommissionens Betænkning forleden, og jeg skal med den høitærede Formands Samtykke tillade mig at læse op, hvad Kommissionen siger: „Gaar man nu over til at undersøge, om den Opgave, der med de mest truende Forhold for Die af Kommissionen stilles